

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΓΙΟΣΑΚΗΣ κατά ΕΛΛΑΔΑΣ (αριθ.3)

(Προσφυγή αριθ. 5689/08)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

3 Μαΐου 2011

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

Στην υπόθεση Γιοσάκης κατά Ελλάδας (αριθ.3),

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε τμήμα αποτελούμενο από τους:

Nina Vajić, *πρόεδρο,*

Χρήστο Ροζάκη,

Peer Lorenzen,

Khanlar Hajiyev,

Γεώργιο Νικολάου,

Mirjana Lazarova Trajkovska,

Julia Laffranque, *δικαστές,*

και τον André Wampach, *αναπληρωτή γραμματέα τμήματος.*

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 5 Απριλίου 2011,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 5689/08) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από έναν υπήκοο του Κράτους αυτού, τον κύριο Ιάκωβο-Παύλο Γιοσάκη («ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 15 Ιανουαρίου 2008 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον κύριο Χ. Μυλωνά, δικηγόρο Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Κ. Γεωργιάδη, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και την κυρία Σ. Τρέκλη, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι υπήρξαν πολλαπλές παραβιάσεις του δικαιώματός του σε δίκαιη δίκη, το οποίο εγγυάται το άρθρο 6 της Σύμβασης.

4. Στις 29 Σεπτεμβρίου 2009, η πρόεδρος του πρώτου τμήματος αποφάσισε να κοινοποιήσει στην Κυβέρνηση τις αιτιάσεις τις ελκόμενες

από τα άρθρα 6 §§ 1, 2 και 3 α) και β). Όπως επιτρέπει το άρθρο 29 § 1 της Σύμβασης, αποφασίσθηκε επιπλέον ότι το τμήμα θα αποφαινόταν συγχρόνως επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

5. Ο προσφεύγων έχει γεννηθεί το 1965 και κατοικεί στην Αθήνα.

6. Στις 22 Μαΐου 2003, κατά του προσφεύγοντος ασκήθηκε ποινική δίωξη για υπεξαίρεση αρχαιοτήτων και εκκλησιαστικών αντικειμένων πολύ μεγάλης αξίας σε βάρος του Δημοσίου, η οποία διαπράχθηκε στο νησί των Κυθήρων το 1996. Πιο συγκεκριμένα, κατηγορείτο για έξι αξιόποινες πράξεις που σχετίζονταν με ηθική και φυσική αυτουργία σε υπεξαίρεση αρχαιοτήτων σε βαθμό κακουργήματος.

7. Στις 8 Φεβρουαρίου 2005, το συμβούλιο πλημμελειοδικών Πειραιά έκρινε μία διαφορά μεταξύ του ανακριτή και του εισαγγελέα σχετικά με τη θέση του προσφεύγοντος υπό κράτηση, τασσόμενο υπέρ του δεύτερου.

8. Την 1^η Αυγούστου 2005, το συμβούλιο εφετών Πειραιά διέταξε την παράταση της προσωρινής κράτησης του προσφεύγοντος για μία περίοδο έξι μηνών, ήτοι έως τις 4 Φεβρουαρίου 2006. Συγχρόνως, τον παρέπεμψε σε δίκη ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων Πειραιά για μία μόνο εκ των έξι κατηγοριών υπεξαίρεσης.

9. Η δίκη άρχισε στις 22 Νοεμβρίου 2005. Ο προσφεύγων προέβαλε καταρχήν ένσταση δεδικασμένου και ζήτησε να κηρυχθεί απαράδεκτη η ποινική δίωξη. Στις 23 Νοεμβρίου 2005, το τριμελές εφετείο κακουργημάτων απέρριψε την ένσταση και διέταξε πραγματογνωμοσύνη για την αξία των υπεξαιρεθέντων αντικειμένων. Η έκθεση πραγματογνωμοσύνης υπολόγισε την αξία των αντικειμένων που υπεξαίρεσε ο προσφεύγων σε 10.500 ευρώ.

10. Το τριμελές εφετείο κακουργημάτων πραγματοποίησε έντεκα συνεδριάσεις επί της υπόθεσης, από τις 22 Νοεμβρίου 2005 έως τις 10 Φεβρουαρίου 2006. Το ζήτημα του πλημμελήματος της κλοπής

αρχαιοτήτων προβλήθηκε από τον εισαγγελέα κατά τη διάρκεια των συζητήσεων και αντικρούστηκε από την υπεράσπιση του προσφεύγοντος.

11. Με απόφαση της 10^{ης} Φεβρουαρίου 2006, έκτασης 300 σελίδων, το τριμελές εφετείο κακουργημάτων απάλλαξε ομόφωνα τον προσφεύγοντα από την κατηγορία της υπεξαίρεσης. Έκρινε, επιπλέον, ότι τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης δε συγκροτούσαν ούτε το πλημμέλημα της κλοπής αρχαιοτήτων.

12. Στις 30 Νοεμβρίου 2006, ο εισαγγελέας του Αρείου Πάγου άσκησε αίτηση αναίρεσης κατά της απόφασης του εφετείου. Υποστήριζε ότι το εφετείο, υποστηρίζοντας τη μη συγκρότηση του πλημμελήματος της κλοπής, δεν είχε λάβει υπόψη ορισμένες περιστάσεις που θα επέτρεπαν να αποδειχθεί το αντίθετο. Υπογράμμιζε ότι κατά τη συζήτηση ενώπιον του εφετείου, ο εισαγγελέας είχε προτείνει να χαρακτηριστεί το αδίκημα κλοπή παρά υπεξαίρεση. Καλούσε τον Άρειο Πάγο να αναιρέσει την απόφαση του εφετείου, στο μέτρο που είχε απαλλάξει τον προσφεύγοντα από την κατηγορία της υπεξαίρεσης και να αναπέμψει την υπόθεση σε αυτό προκειμένου να αποφανθεί εκ νέου.

13. Η συζήτηση ενώπιον του Αρείου Πάγου έλαβε χώρα στις 18 Μαΐου 2007. Στην αρχή της συζήτησης, ο συνήγορος του προσφεύγοντος ζήτησε εξαίρεση του προέδρου του τμήματος, Χ.Κ., λόγω έλλειψης αμεροληψίας έναντι του προσφεύγοντος. Διευκρίνισε ότι ο Χ.Κ. περιλαμβανόταν στη σύνθεση του Αρείου Πάγου, συνεδριάζοντας σε ολομέλεια, η οποία είχε αποφανθεί πολλές φορές μέσα στα πλαίσια της παύσης δύο δικαστών που εμπλέκονταν σε υποθέσεις του «παραδικαστικού» κυκλώματος και μεταξύ των κύριων δραστών του οποίου φερόταν να είναι ο προσφεύγων.

14. Πιο συγκεκριμένα, ο δικηγόρος ανέφερε ότι σε μία από τις περιπτώσεις παύσης, η απόφαση αριθ. 18/2005 του Αρείου Πάγου περιείχε τις ακόλουθες λέξεις:

«Προκύπτει σαφώς από αυτές τις αναφορές στο συλλογισμό της πλειοψηφίας καθώς και από το περιεχόμενο και το στυλ του κειμένου ότι αυτό δεν συντάχθηκε από δικαστή, ακόμη και μεροληπτικό, αλλά από τον αρχιμανδρίτη και συμπεριλήφθηκε στο

αιτιολογικό του δικαστηρίου με τη συναίνεση των δικαστών της πλειοψηφίας».

15. Ο δικηγόρος ομοίως προέβαλε, αναφορικά με τη δεύτερη περίπτωση παύσης, ότι η μειοψηφία των δικαστών (μεταξύ των οποίων ο Χ.Κ.) ανέφερε, στην απόφαση αριθ. 20/2005, ότι ο ποινικά διωκόμενος δικαστής είχε επιδείξει συμπεριφορά αντίθετη προς το Σύνταγμα και το νόμο, λόγω των παράνομων συναλλαγών του με τον προσφεύγοντα.

16. Ο δικηγόρος ομοίως ανέφερε ότι, στην απόφαση αριθ. 194/2007, ο Χ.Κ. είχε ομοίως συμμετάσχει στην έδρα – και εκτελέσει χρέη εισηγητή – στην εξέταση μίας αίτησης αναίρεσης στρεφόμενης κατά μίας απόφασης απόλυσης που είχε εκδοθεί μέσα στο πλαίσιο άλλων ποινικών διώξεων που είχαν ασκηθεί κατά του προσφεύγοντος. Ο Άρειος Πάγος είχε καταλήξει στην εν λόγω απόφαση ότι η προσβληθείσα απόφαση του συμβουλίου εφετών περί υφ'όρους απόλυσης του προσφεύγοντος δεν παρείχε επαρκείς λόγους προκειμένου να αιτιολογήσει τη διαπίστωση ότι ο τελευταίος μπορούσε να θέσει τέρμα στις εγκληματικές δραστηριότητές του.

17. Την ίδια ημέρα, ο Άρειος Πάγος, αποτελούμενος από πέντε δικαστές, απέρριψε την αίτηση εξαίρεσης. Σημείωσε ότι κανένα στοιχείο των φακέλων δεν επέτρεπε να αποδειχθεί αντικειμενικά ότι ο Χ.Κ. ήταν αρνητικά προδιατεθειμένος έναντι του προσφεύγοντος. Οι ισχυρισμοί του προσφεύγοντος στην αίτηση εξαίρεσής του αναφέρονταν σε ψήφους του εν λόγω δικαστή καθώς και στις απόψεις τους στις δύο πρώτες αποφάσεις όπου είχε συνταχθεί με τη μειοψηφία.

18. Εν συνεχεία, ο Άρειος Πάγος εξαφάνισε την απόφαση της 10^{ης} Φεβρουαρίου 2006. Σημείωσε ότι καθώς εν προκειμένω υφίστατο συρροή των αδικημάτων της υπεξαίρεσης και της κλοπής, το εφετείο όφειλε, κατόπιν της απαλλαγής του προσφεύγοντος από την κατηγορία της υπεξαίρεσης, να εξετάσει και αιτιολογήσει με εμπεριστατωμένο τρόπο αν συνέτρεχε το αδίκημα της κλοπής. Έκρινε ότι η αίτηση αναίρεσης του εισαγγελέα ήταν βάσιμη αλλά δεν ανέπεμψε την υπόθεση στο εφετείο διότι επεσήμανε ότι τα πραγματικά περιστατικά για τα οποία κατηγορείτο ο προσφεύγων είχαν ήδη παραγραφεί.

19. Η απόφαση του Αρείου Πάγου εκδόθηκε στις 17 Ιουλίου 2007 και ο προσφεύγων έλαβε αντίγραφο αυτής στις 2 Αυγούστου 2007.

20. Στις 9 Νοεμβρίου 2007, το εφετείο κακουργημάτων εξέτασε την αίτηση του προσφεύγοντος, με ημερομηνία 15 Φεβρουαρίου 2006, για τη λήψη αποζημίωσης για την περίοδο της κράτησής του (ποσού 29,34 ευρώ ανά ημέρα κράτησης για υλική ζημία και 10.000 ευρώ ανά ημέρα κράτησης για ηθική βλάβη). Την απέρριψε για τον λόγο ότι ο προσφεύγων δεν είχε απαλλαγεί από τις κατηγορίες. Εκφράστηκε ως εξής:

«Η απόφαση του Αρείου Πάγου δεν ισοδυναμεί με αθώωση του αιτούντος η οποία δεν καλύπτεται από καμία από τις περιπτώσεις που προβλέπει το άρθρο 533 § 1 του κώδικα ποινικής δικονομίας, που θα μπορούσε να θεμελιώσει δικαίωμα αποζημίωσης (...). Πρέπει να υπογραμμισθεί ότι στην παρούσα υπόθεση, δεν πρόκειται για δύο διαφορετικές περιπτώσεις υπεξαίρεσης και κλοπής αλλά για μία και την αυτή αξιόποινη πράξη, (...) της οποίας ο επιλήψιμος χαρακτήρας εξαλείφθηκε με την προαναφερόμενη απόφαση (...). (...) η αίτηση του προσφεύγοντος (...) δεν είναι παραδεκτή διότι λείπει η προϋπόθεση της αθώωσης του αιτούντος.»

II. ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ

21. Το άρθρο 533 του κώδικα ποινικής δικονομίας προβλέπει:

«1. Έχουν το δικαίωμα να ζητήσουν από το δημόσιο αποζημίωση:
α) οι προσωρινά κρατηθέντες, που αθώωθηκαν αμετάκλητα με βούλευμα ή απόφαση δικαστηρίου, β) οι κρατηθέντες με καταδικαστική απόφαση, η οποία μετέπειτα εξαφανίσθηκε αμετάκλητα συνεπεία ένδικου μέσου και γ) οι καταδικασθέντες και κρατηθέντες, που αθώωθηκαν με δικαστική απόφαση ύστερα από επανάληψη της διαδικασίας. (...)

2. Όσοι κρατήθηκαν λόγω καταδίκης ή κρατήθηκαν προσωρινά κατά την παρ.1 έχουν το δικαίωμα να ζητήσουν αποζημίωση, και αν ακόμη έχουν απαλλαγεί επειδή, μολονότι τέλεσαν την πράξη, δεν τους επιβλήθηκε ποινή για οποιονδήποτε λόγο.»

22. Σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Αρείου Πάγου, τυχόν μεταβολή της κατηγορίας δεν επιφέρει την ακυρότητα της διαδικασίας, όταν ο προσήκων χαρακτηρισμός αποδίδεται στα ίδια πραγματικά

περιστατικά και στη βάση διαπιστώσεων γενόμενων κατά τη διάρκεια της συζήτησης. Το ίδιο ισχύει σε περίπτωση τροποποίησης του τρόπου με τον οποίο ο κατηγορούμενος συμμετείχε στην παράβαση, με αυτόν να χαρακτηρίζεται συναυτουργός αντί δράστης (αποφάσεις του Αρείου Πάγου αριθ. 519/2002 και 786/2006).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ι. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 §§ 1, 2 ΚΑΙ 3 α) και β) ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

23. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι δεν ενημερώθηκε, με λεπτομερή τρόπο, για τη φύση και τον λόγο των εναντίον του κατηγοριών στο μέτρο που ο Άρειος Πάγος μετέτρεψε την σε βάρος του κατηγορία της υπεξαίρεσης σε κλοπή κατά συναυτουργία. Παραπονείται ομοίως ότι ο τρόπος με τον οποίο ενήργησε ο Άρειος Πάγος καθώς και το γεγονός ότι το εφετείο αρνήθηκε να του επιδικάσει αποζημίωση για την προσωρινή κράτηση για τον λόγο ότι δεν αθωώθηκε για το αδίκημα της κλοπής προσέβαλαν το τεκμήριο της αθωότητάς του. Επικαλείται μία παραβίαση των παραγράφων 1, 2 και 3 α) και β) της Σύμβασης, οι οποίες έχουν ως εξής:

«1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικαίως (...), υπό (...) δικαστηρίου το οποίο θα αποφασίση (...) επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως (...).

2. Παν πρόσωπον κατηγορούμενον επί αδικήματι τεκμαίρεται ότι είναι αθών μέχρι της νομίμου αποδείξεως της ενοχής του.

3. Ειδικότερον, πας κατηγορούμενος έχει δικαίωμα:

α) όπως πληροφορηθή, εν τη βραχυτέρα προθεσμία, εις γλώσσαν την οποία εννοεί και εν λεπτομερεία την φύσιν και τον λόγον της εναντίον του κατηγορίας.

β) όπως διαθέτη τον χρόνον και τα αναγκαία ευκολία προς προετοιμασίαν της υπερασπίσεώς του.

A. Επί του παραδεκτού

24. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι οι αιτιάσεις αυτές δεν είναι προδήλως αβάσιμες με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει επιπλέον ότι αυτές δεν προσκρούουν σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθούν παραδεκτές.

B. Επί της ουσίας

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

25. Η Κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι ο Άρειος Πάγος δε συμπέρανε ότι ο προσφεύγων διέπραξε το αδίκημα της κλοπής. Δε θα μπορούσε σε καμία περίπτωση να πράξει κάτι τέτοιο διότι δεν κρίνει τις υποθέσεις επί της ουσίας. Δεν αντέστρεψε την απόφαση απαλλαγής του προσφεύγοντος από την κατηγορία της υπεξαίρεσης ούτε τον στιγματίσε ως τον δράστη ενός κακουργήματος. Προέβη απλώς σε έναν ορθό χαρακτηρισμό του αδικήματος, στη βάση αποδεικτικών στοιχείων, χωρίς τούτο να επιφέρει μία «μη επιτρεπτή» μεταβολή της κατηγορίας. Ο ορθός χαρακτηρισμός του αδικήματος δεν έγινε σε βάρος του προσφεύγοντος. Αν τα πραγματικά περιστατικά που συγκροτούσαν το αδίκημα της κλοπής δεν είχαν παραγραφεί, ο Άρειος Πάγος θα είχε αναπέμψει την υπόθεση στο εφετείο. Εξάλλου, ο νέος χαρακτηρισμός δεν αιφνιδίασε τον προσφεύγοντα καθώς, στην αίτηση αναίρεσής του, ο εισαγγελέας είχε αναφερθεί σχετικά και ο προσφεύγων είχε τη δυνατότητα να προετοιμάσει την υπεράσπισή του και να εκθέσει τα επιχειρήματά του ως προς τούτο ενώπιον του Αρείου Πάγου. Αυτό που έχει σημασία εν προκειμένω είναι οι συνθήκες υπό τις οποίες έλαβε χώρα αυτή η μεταβολή, επιτρεπόμενη από το εθνικό δίκαιο, και όχι αν ο προσφεύγων είχε τη δυνατότητα να αντικρούσει τη «νέα» κατηγορία η οποία δεν εξετάστηκε επί της ουσίας.

26. Επιπλέον, η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι ο Άρειος Πάγος δε μεταχειρίστηκε τον προσφεύγοντα ως ένοχο για το πλημμέλημα της κλοπής, κατά παράβαση του τεκμηρίου της αθωότητας. Το συμπέρασμα ότι το αδίκημα αυτό είχε παραγραφεί δεν ισοδυναμεί με παραδοχή ότι ο προσφεύγων πράγματι το διέπραξε. Το εφετείο ορθώς απέρριψε την αίτηση του προσφεύγοντος για αποζημίωση για τον λόγο ότι η περίπτωση του δεν

καλυπτόταν από το άρθρο 533 § 1 του κώδικα ποινικής δικονομίας. Δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι υπήρξε αθώωση του προσφεύγοντος για την κατηγορία της κλοπής διότι αυτή αφορούσε την ίδια πράξη με το κακούργημα της υπεξαίρεσης το οποίο τιμωρείτο με άλλες διατάξεις του ποινικού κώδικα.

27. Ο προσφεύγων ανταπαντά ότι ο Άρειος Πάγος απεφάνθη *ultra petita* και εξέτασε την ουσία της υπόθεσης. Πράγματι, ο Άρειος Πάγος παραδέχθηκε ότι το εφετείο δεν είχε εξηγήσει για ποιους λόγους δεν έπρεπε να γίνει επαναχαρακτηρισμός ως κλοπή των πραγματικών περιστατικών για τα οποία κατηγορείτο και συνέχισε δηλώνοντας ότι τα εν λόγω πραγματικά περιστατικά είχαν παραγραφεί και ότι έπρεπε να δοθεί τέλος στη σε βάρος του ποινική δίωξη. Κατά τον προσφεύγοντα, ο Άρειος Πάγος μεταμορφώθηκε ως εκ τούτου σε δικαστή της ουσίας. Διαπίστωσε ότι ο προσφεύγων είχε διαπράξει ένα άλλο αδίκημα από εκείνο για το οποίο είχε αθωωθεί, αλλά δεν ανέπεμψε την υπόθεση προκειμένου να δικασθεί εκ νέου. Τον μεταχειρίστηκε ως τον δράστη ενός αδικήματος και τον στιγμάτισε, χωρίς να του δώσει τη δυνατότητα της υπεράσπισης απέναντι σε αυτή τη νέα κατηγορία.

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

α) Άρθρο 6 §§ 1 και 3 α) και β)

28. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο δίκαιος χαρακτήρας της δίκης πρέπει να εκτιμάται λαμβανομένου υπόψη του συνόλου της υπόθεσης (*Miailhe κατά Γαλλίας* (αριθ.2), απόφαση της 26^{ης} Σεπτεμβρίου 1996, *Recueil* 1996-IV, § 43, και *Imbrioscia κατά Ελβετίας*, απόφαση της 24^{ης} Νοεμβρίου 1993, *série A* no. 275, § 38). Το άρθρο 6 § 3 α) της Σύμβασης υπογραμμίζει την ανάγκη να εφιστάται ιδιαίτερη προσοχή στην πληροφόρηση του κατηγορουμένου περί της «κατηγορίας». Αναγνωρίζει στον κατηγορούμενο το δικαίωμα να πληροφορείται όχι μόνο για την «λόγο» της κατηγορίας, ήτοι για τα πραγματικά περιστατικά για τα οποία κατηγορείται και στα οποία βασίζεται η κατηγορία, αλλά και για το νομικό χαρακτηρισμό που δίδεται στα εν λόγω περιστατικά, και τούτο με λεπτομερή τρόπο (*Pélissier et Sassi κατά Γαλλίας* [GC], no. 25444/94, § 51,

CEDH 1999-II, *Drassich κατά Ιταλίας*, no. 25575/04, § 31, 11 Δεκεμβρίου 2007).

29. Οι διατάξεις του άρθρου 6 § 3 α) δεν επιβάλλουν κανένα συγκεκριμένο τρόπο με τον οποίο πρέπει ο κατηγορούμενος να πληροφορείται για τη φύση και τον λόγο της εναντίον του κατηγορίας. Υφίσταται επιπλέον μία σχέση μεταξύ των εδαφίων α) και β) του άρθρου 6 § 3 και το δικαίωμα πληροφόρησης περί της φύσης και του λόγου της κατηγορίας πρέπει να εξετάζεται υπό το φως του δικαιώματος του κατηγορουμένου να προετοιμάσει την υπεράσπισή του (πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Pélissier et Sassi*, §§ 52-54). Αν και τα δικαστήρια της ουσίας διαθέτουν, εφόσον τους αναγνωρίζεται ένα τέτοιο δικαίωμα στο εθνικό δίκαιο, τη δυνατότητα να επαναχαρακτηρίζουν τα πραγματικά περιστατικά που εισάγονται ενώπιόν τους, πρέπει να διαβεβαιώνονται ότι ο κατηγορούμενος είχε τη δυνατότητα να ασκήσει το δικαίωμα υπεράσπισής του επί αυτού με τρόπο συγκεκριμένο και αποτελεσματικό. Τούτο συνεπάγεται ότι αυτός πρέπει να πληροφορείται, εντός σύντομου χρονικού διαστήματος, όχι μόνο για τον λόγο της κατηγορίας, δηλαδή για τα πραγματικά περιστατικά για τα οποία κατηγορείται και στα οποία στηρίζεται η κατηγορία, αλλά και για το νομικό χαρακτηρισμό που δίδεται στα εν λόγω περιστατικά και τούτο με λεπτομερή τρόπο (προαναφερόμενη απόφαση *Drassich*, § 34).

30. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο σημειώνει καταρχήν ότι ο προσφεύγων δεν υπέστη μία εξ απροόπτου μεταβολή του αντικειμένου της ποινικής δίωξης που είχε ασκηθεί σε βάρος του. Το κατηγορητήριο ανέφερε μόνο έξι αξιόποινες πράξεις ηθικής και φυσικής αυτουργίας σε υπεξαίρεση αρχαιοτήτων. Παραπέμποντας τον προσφεύγοντα σε δίκη, το δικαστικό συμβούλιο διατήρησε μόνο μία από τις εν λόγω έξι κατηγορίες υπεξαίρεσης. Στην απόφασή του της 10^{ης} Φεβρουαρίου 2006, το τριμελές εφετείο κακουργημάτων απάλλαξε τον προσφεύγοντα από αυτή την κατηγορία. Υπογράμμισε ότι τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης δεν μπορούσαν να συγκροτήσουν ούτε το πλημμέλημα της κλοπής αρχαιοτήτων. Ως προς τούτο, το Δικαστήριο σημειώνει ότι κατά τη διάρκεια των συζητήσεων, ο εισαγγελέας είχε προτείνει τη μεταβολή της κατηγορίας για υπεξαίρεση σε κατηγορία για κλοπή. Ο προσφεύγων είχε την ευκαιρία

να ασκήσει τα δικαιώματα υπεράσπισής του ως προς αυτή την κατηγορία και έκανε χρήση αυτών. Η έννοια της κλοπής εισήχθη συνεπώς σε αυτό το στάδιο της διαδικασίας. Ο εισαγγελέας άσκησε αίτηση αναίρεσης κατά της αθωωτικής αυτής απόφασης. Υποστήριζε ότι το εφετείο δεν είχε αιτιολογήσει επαρκώς την απόφασή του διότι είχε αποσιωπήσει μεγάλο αριθμό πραγματικών στοιχείων –τα οποία απαριθμούσε- ικανά να στοιχειοθετήσουν το αδίκημα της κλοπής. Ο προσφεύγων γνώριζε συνεπώς ήδη στο στάδιο της συζήτησης ενώπιον του εφετείου ότι το αδίκημα της κλοπής –παρεμφερή έννοια υπό τις συνθήκες της παρούσας υπόθεσης με εκείνη της υπεξαίρεσης- αποτελούσε μέρος των συζητήσεων.

31. Το Δικαστήριο υπογραμμίζει ότι η παρούσα υπόθεση διαφέρει από περιπτώσεις στις οποίες ένας νέος χαρακτηρισμός δε γνωστοποιήθηκε στον ενδιαφερόμενο παρά με την ευκαιρία μίας καταδικαστικής απόφασης που εκδόθηκε επί της βάσης αυτής (βλέπε, ενδεικτικά, *Sipavicius κατά Λιθουανίας*, αριθ. 49093/99, 21 Φεβρουαρίου 2002).

32. Το Δικαστήριο είναι ως εκ τούτου πεπεισμένο ότι δεν υπήρξε προσβολή του δικαιώματος του προσφεύγοντος να πληροφορηθεί ακριβώς για τη φύση και τον λόγο της ποινικής δίωξης εναντίον του και να έχει στη διάθεσή του το χρόνο και τις αναγκαίες ευκολίες για την προετοιμασία της υπόθεσής του.

33. Συνεπώς, δεν υπήρξε παραβίαση των διατάξεων του άρθρου 6 της Σύμβασης επί αυτού.

β) Άρθρο 6 § 2

34. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει καταρχήν ότι η Σύμβαση πρέπει να ερμηνεύεται κατά τρόπο που να εγγυάται δικαιώματα συγκεκριμένα και πραγματικά, και όχι θεωρητικά και πλασματικά. Τούτο ισχύει και για το δικαίωμα που καθιερώνει το άρθρο 6 § 2 (*Allenet de Ribemont κατά Γαλλίας*, απόφαση της 10^{ης} Φεβρουαρίου 1995, série A no. 308, σελ.16, § 35). Έτσι, το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 6 § 2 δεν περιορίζεται στις εκκρεμείς ποινικές διαδικασίες, αλλά επεκτείνεται στις δικαστικές αποφάσεις που λαμβάνονται κατόπιν της παύσης της δίωξης ή κατόπιν μίας αθώωσης (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, τις αποφάσεις *Rushiti κατά*

Αυστρίας, αριθ. 28389/95, 21 Μαρτίου 2000 και *Lamanna κατά Αυστρίας*, αριθ. 28923/95, 10 Ιουλίου 2001).

35. Το άρθρο 6 παρ. 2 της Συμβάσεως δύναται, επίσης, να έχει εφαρμογή επί καταστάσεων, στο πλαίσιο των οποίων ο ενδιαφερόμενος δεν αποτελεί πλέον αντικείμενο ποινικής κατηγορίας, στο μέτρο που συνδέονται στενά τα ζητήματα της ποινικής ευθύνης του κατηγορουμένου και του δικαιώματος σε αποζημίωση λόγω κρατήσεως (βλέπε την απόφαση *Sekanina κατά Αυστρίας*, απόφαση της 25^{ης} Αυγούστου 1993, série A no. 266 A, § 22). Έτσι, μία απόφαση η οποία αρνείται στον «κατηγορούμενο», μετά την παύση της διώξεως, αποζημίωση για την προσωρινή κράτηση, δύναται να θέσει πρόβλημα υπό το πρίσμα του άρθρου 6 παρ. 2, εάν λόγοι οι οποίοι δεν δύνανται να διαχωρισθούν από το διατακτικό, ισοδυναμούν, κατ' ουσία, με διαπίστωση ενοχής χωρίς αυτή να έχει, προηγουμένως, νομίμως θεμελιωθεί (βλέπε, *mutatis mutandis*, *Puig Panella κατά Ισπανίας*, αριθ. 1483/02, § 51, 25 Απριλίου 2006).

36. Το Δικαστήριο υπογραμμίζει ότι δεν είναι αρμόδιο να επιλύσει τη διαφορά μεταξύ των διαδίκων επί του ζητήματος, το οποίο συζήτησαν διεξοδικά, αν ο Άρειος Πάγος, διαπιστώνοντας την παραγραφή, μεταμορφώθηκε σε δικαστή της ουσίας.

37. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι πρέπει να τοποθετηθεί όσο το δυνατόν πιο κοντά στα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης χωρίς να τα ερμηνεύσει με αυθαίρετο τρόπο και χωρίς να προβεί σε γενικεύσεις.

38. Κατά πρώτον, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η άρνηση του εφετείου να αποζημιώσει τον προσφεύγοντα για την περίοδο της κράτησής του δεν μπορεί να θεωρηθεί, αφ'εαυτής, ως παραβίαση του τεκμηρίου της αθωότητας. Ως προς τούτο, το δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με την πάγια νομολογία του, ούτε το άρθρο 6 § 2 ούτε κανένα άλλο άρθρο της Σύμβασης δε δίδει στον «κατηγορούμενο» δικαίωμα στην καταβολή των εξόδων του ή δικαίωμα σε αποζημίωση για μία νόμιμη προσωρινή κράτηση, σε περίπτωση παύσης της σε βάρος του ποινικής δίωξης. Η απλή άρνηση αποζημίωσης δεν παραβιάζει ως εκ τούτου αφ'εαυτής το τεκμήριο της αθωότητας (πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Puig Panella*, § 52).

39. Κατά δεύτερον, το Δικαστήριο σημειώνει ότι με την απόφασή του της 10^{ης} Φεβρουαρίου 2006, το εφετείο απάλλαξε ομόφωνα τον

προσφεύγοντα από την κατηγορία της υπεξαίρεσης. Έκρινε, επιπλέον, ότι τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης δεν μπορούσαν να συγκροτήσουν ούτε το πλημμέλημα της κλοπής αρχαιοτήτων. Ο εισαγγελέας του Αρείου Πάγου άσκησε αίτηση αναίρεσης κατά της απόφασης αυτής. Ισχυριζόταν ότι το εφετείο, υποστηρίζοντας τη μη συγκρότηση του πλημμελήματος της κλοπής, δεν είχε λάβει υπόψη ορισμένα πραγματικά περιστατικά που θα επέτρεπαν να αποδειχθεί το αντίθετο. Υπογράμμισε ότι κατά τη συζήτηση ενώπιον του εφετείου, ο εισαγγελέας είχε προτείνει να χαρακτηριστεί το αδίκημα κλοπή παρά υπεξαίρεση. Καλούσε τον Άρειο Πάγο να εξαφανίσει την απόφαση του εφετείου, στο μέτρο που είχε απαλλάξει τον προσφεύγοντα από την κατηγορία της υπεξαίρεσης, και να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιόν του προκειμένου να αποφανθεί εκ νέου.

40. Ο Άρειος Πάγος σημείωσε ότι καθώς, εν προκειμένω, υπήρχε συρροή των αδικημάτων της υπεξαίρεσης και της κλοπής, το εφετείο έπρεπε, αφού απάλλαξε τον προσφεύγοντα από την κατηγορία της υπεξαίρεσης, να εξετάσει και να αιτιολογήσει με εμπεριστατωμένο τρόπο αν συνέτρεχε το αδίκημα της κλοπής. Έκρινε ότι η αίτηση αναίρεσης του εισαγγελέα ήταν βάσιμη και ως εκ τούτου εξαφάνισε την απόφαση του εφετείου. Εν τούτοις, δεν ανέπεμψε ενώπιόν του την υπόθεση διότι επεσήμανε ότι τα πραγματικά περιστατικά για τα οποία κατηγορείτο ο προσφεύγων είχαν ήδη παραγραφεί.

41. Δίχως αμφιβολία, η απόφαση του Αρείου Πάγου δεν περιέχει κανένα λόγο που θα μπορούσε να οδηγήσει στο συλλογισμό ότι θεωρεί ένοχο τον προσφεύγοντα. Εν τούτοις, εξαφανίζοντας την αθωωτική απόφαση που εξέδωσε το εφετείο και διαπιστώνοντας συγχρόνως την παύση της δίωξης λόγω παραγραφής, αποκρυστάλλωσε την πεποίθηση ότι χάρη στην παραγραφή μπόρεσε ο προσφεύγων να αποφύγει μία καταδίκη (βλέπε, *mutatis mutandis*, *Poncelet κατά Βελγίου*, αριθ. 44418/07, § 60, 30 Μαρτίου 2010).

42. Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 2 της Σύμβασης.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1
ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

43. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραγνώρισε την αρχή της «λογικής προθεσμίας» όπως αυτή προβλέπεται στο άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό (...) δικαστηρίου το οποίο θα αποφασίση (...) επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως (...)»

44. Η Κυβέρνηση αντικρούει αυτή τη θέση.

45. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 22 Μαΐου 2003, με την άσκηση ποινικής δίωξης σε βάρος του προσφεύγοντος, και περατώθηκε στις 2 Αυγούστου 2007, όταν ο προσφεύγων έλαβε αντίγραφο της απόφασης του Αρείου Πάγου. Διήρκεσε επομένως τέσσερα έτη, δύο μήνες και δέκα ημέρες για δύο βαθμούς δικαιοδοσίας.

A. Επί του παραδεκτού

46. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει επιπλέον ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

47. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του Δικαστηρίου, και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και εκείνης των αρμοδίων αρχών (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, την προαναφερόμενη απόφαση *Pélissier et Sassi*).

48. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας δεν ήταν υπερβολική, λαμβανομένης υπόψη της πολυπλοκότητας της υπόθεσης

(κάτι που αντανακλάται στον αριθμό (έντεκα) των αναγκαίων συζητήσεων ενώπιον του τριμελούς εφετείου κακουργημάτων και της έκτασης της απόφασης αυτού – 300 σελίδες).

49. Ο προσφεύγων αντιτάσσει ότι το αιτιολογικό του τριμελούς εφετείου κακουργημάτων εκτείνεται σε μόνο δεκαοκτώ σελίδες της απόφασης.

50. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι μόνο οι βραδυπορίες που μπορούν να καταλογιστούν στις αρμόδιες δικαστικές αρχές μπορούν να οδηγήσουν σε μία διαπίστωση υπέρβασης της λογικής προθεσμίας αντίθετης προς τη Σύμβαση (*Κόντη-Αρβανίτη κατά Ελλάδας*, αριθ. 53401/99, § 20, 10 Απριλίου 2003). Ωστόσο, το Δικαστήριο δε διακρίνει εν προκειμένω καμία βραδυπορία. Σημειώνει ιδίως ότι η δίκη ενώπιον του τριμελούς εφετείου κακουργημάτων διεξήχθη εντός ιδιαίτερα σύντομου χρονικού διαστήματος (από τις 22 Νοεμβρίου 2005 έως τις 20 Φεβρουαρίου 2006). Αν και μεσολάβησαν εννέα μήνες μεταξύ της απόφασης του εφετείου και την άσκησης της αίτησης αναίρεσης από τον εισαγγελέα, η εξέταση της αίτησης διήρκεσε λιγότερο από έξι μήνες. Υπό αυτές τις συνθήκες, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας δεν υπερέβη τα όρια της «λογικής προθεσμίας».

51. Συνεπώς, δεν υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 επί αυτού.

III. ΕΠΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ

52. Ο προσφεύγων παραπονείται καταρχήν για τη μεροληψία της σύνθεσης του Αρείου Πάγου που εξέτασε την αίτηση αναίρεσης που άσκησε ο εισαγγελέας, λόγω, αφενός, της προσωπικής μεροληψίας του προέδρου του τμήματος, και αφετέρου, της μεροληψίας ολόκληρου του τμήματος. Αναφορικά με την αιτίαση σχετικά με τη μεροληψία του προέδρου του Αρείου Πάγου, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι αυτός είχε ήδη σχηματίσει γνώμη ως προς την προσωπικότητά του την οποία είχε διατυπώσει επισήμως στο αιτιολογικό τριών προγενέστερων αποφάσεων του Αρείου Πάγου. Εν συντομία, είχε ενστερνιστεί την άποψη ότι ο προσφεύγων όχι μόνο είχε ενεργήσει παρανόμως κατά συναυτουργία με ορισμένους δικαστές αλλά ήταν έτοιμος να συνεχίσει τις παράνομες

δραστηριότητές του στο μέλλον. Όσον αφορά τη μεροληψία των τεσσάρων δικαστών που εξέτασαν την αίτηση εξαίρεσης του προέδρου καθώς και την ουσία της υπόθεσης, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι αυτοί δεν έλαβαν υπόψη αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε αναφορικά με την εξαίρεση και εν συνεχεία εξέτασαν την ουσία της υπόθεσης.

53. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι δύο από τις αποφάσεις του Αρείου Πάγου αφορούσαν υποθέσεις παύσης ορισμένων δικαστών για πειθαρχικό παράπτωμα. Ακόμα κι αν υποθεθεί ότι ο προσφεύγων εξάντλησε τα εθνικά ένδικα μέσα, το Δικαστήριο είναι της άποψης ότι λόγω του αιτιολογικού αυτών των αποφάσεων, οι οποίες διαπίστωναν ότι οι εν λόγω δικαστές είχαν ενεργήσει παράνομα, δεν μπορεί να καταλογισθεί στον πρόεδρο του Αρείου Πάγου (ο οποίος είχε συνταχθεί με την πλειοψηφία στη μία και με τη μειοψηφία στην άλλη) ούτε μία προσωπική μεροληψία ούτε η δημιουργία μίας θεμιτής αμφιβολίας για την αμεροληψία του. Οι εν λόγω αποφάσεις εκδόθηκαν, επιπλέον, επί υποθέσεων διαφορετικών από την παρούσα. Το Δικαστήριο καταλήγει στο ίδιο συμπέρασμα ως προς την τρίτη απόφαση η οποία ακύρωνε ένα βούλευμα του συμβουλίου εφετών περί υφ'όρους απόλυσης του προσφεύγοντος για άλλα αδικήματα από εκείνα για τα οποία διώκετο εν προκειμένω.

54. Ως προς την αιτίαση σχετικά με την αμεροληψία των αεροπαγιτών, τούτο αποτελεί ζήτημα τετάρτου βαθμού διότι συνίσταται στο ότι η εκτίμηση αυτών ως προς την αίτηση εξαίρεσης ήταν εσφαλμένη. Επιπλέον, μόνο η απόρριψη της αίτησης εξαίρεσης δεν επιτρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο Άρειος Πάγος δεν είχε επιδείξει αμεροληψία έναντι αυτού στην παρούσα υπόθεση. Τίποτα δεν επιτρέπει ως εκ τούτου να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η αμεροληψία του Αρείου Πάγου θα μπορούσε να τεθεί εν αμφιβόλω στην προκειμένη περίπτωση.

55. Έπεται ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτο, ως προδήλως αβάσιμο, κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

IV. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

56. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

57. Ο προσφεύγων αξιώνει 40.000 ευρώ για την ηθική βλάβη που υποστηρίζει ότι υπέστη, εκ των οποίων 20.000 ευρώ για παραβίαση του τεκμηρίου της αθωότητας.

58. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε μία επαρκή δίκαιη ικανοποίηση και ότι αν το Δικαστήριο θεωρήσει ότι πρέπει να χορηγήσει μία αποζημίωση, αυτή δεν πρέπει να υπερβεί τα 2.000 ευρώ.

59. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι συντρέχει λόγος να επιδικάσει στον προσφεύγοντα το ποσό των 5.000 ευρώ για ηθική βλάβη.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

60. Ο προσφεύγων αξιώνει ομοίως 4.000 για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη ενώπιον του Δικαστηρίου.

61. Η Κυβέρνηση θεωρεί μη αιτιολογημένο το εν λόγω ποσό και δηλώνει έτοιμη να καταβάλει 1.000 ευρώ.

62. Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, ένας προσφεύγων δεν μπορεί να επιτύχει την καταβολή των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης του παρά στο μέτρο που αποδεικνύεται η πραγματικότητα, η αναγκαιότητα και ο εύλογος χαρακτήρας του ύψους τους. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων προσκομίζει ένα τιμολόγιο ποσού 2.700 ευρώ. Το Δικαστήριο εκτιμά εν τούτοις, στη βάση των προαναφερόμενων κριτηρίων, ότι πρέπει να περιορίσει το αιτούμενο ποσό και επιδικάζει στον προσφεύγοντα 1.500 ευρώ.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

63. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή σε ό,τι αφορά τις αιτιάσεις σχετικά με τη διάρκεια της διαδικασίας και την απόρριψη της αίτησης αποζημίωσης για την προσωρινή κράτηση, καθώς και εκείνη σύμφωνα με την οποία ο Άρειος Πάγος μετέτρεψε την σε βάρος του κατηγορία για υπεξαίρεση στο πλημμέλημα της κλοπής κατά συναντουργία, και απαράδεκτη κατά τα λοιπά.

2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 2 της Σύμβασης.

3. *Αποφαίνεται* ότι δεν υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 §§ 1 και 3 α) και β) της Σύμβασης.

4. *Αποφαίνεται* ότι δεν υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης σε ό,τι αφορά τη διάρκεια της διαδικασίας.

5. *Αποφαίνεται*

α) ότι το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, εντός τριών μηνών από την ημερομηνία που η απόφαση καταστεί οριστική σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, τα ακόλουθα ποσά:

(i) 5.000 (πέντε χιλιάδες) ευρώ, πλέον οποιουδήποτε ποσού μπορεί να οφείλεται ως φόρος, για ηθική βλάβη.

(ii) 1.500 (χίλια πεντακόσια) ευρώ, πλέον οποιουδήποτε ποσού μπορεί να οφείλεται ως φόρος από τον προσφεύγοντα, για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη ενώπιον του Δικαστηρίου,

β) ότι, από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, τα ποσά αυτά θα προσαυξηθούν με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

6. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 3 Μαΐου 2011, κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

André Wampach

Αναπληρωτής Γραμματέας

(υπογραφή)

Nina Vajić

Πρόεδρος